

vzat soudem do vyšetřování, totiž dne 9. března 1928 v den hlavního přelíčení, při němž teprve byla naň rozšířena obžaloba, nebyl již promlčen, což by kromě zjištění, že promlčecí tříměsíční lhůta podle § 532 tr. zák. již uplynula, vyžadovalo podle povahy trestného činu zjištění, že obžalovaný v promlčecí lhůtě nespáchal trestného činu. K tomuto účelu bylo by třeba podle §§ 281 čís. 9 b), 288 čís. 3, druhá věta a § 290 tr. ř. rozsudek zrušiti, kdyby byla skutková podstata onoho přestupku v činu obžalovaného shledána. Tu však má zmateční stížnost — nehledíc ani k pochybnostem, jež vyslovuje proti odsouzení proto, že v K. není četnické stanice, jež by mohla býti uražena — pravdu v tom, že výrokem není vůbec četnictvo uváděno v posměch; vychází-li se ze skutkových zjištění soudu o doslovu výroku a o souvislosti, za níž se stal, není jím nijak naznačeno, že by důvod toho, že se obžalovaný nebojí ani 10 četníků, byl v nějakých vlastnostech četníků samých, ukazujících na jejich bezmocnost nebo nemohoucnost udržeti v případě potřeby nutnou služební autoritu, čímž by teprve takový výrok měl způsobilost uváděti četnictvo v posměch. Tu šlo o pouhou zcela všeobecnou chvástavost obžalovaného o jeho vlastní nebojácnosti, kterou vyzdvihl zmínkou o 10 četnících, jíž však autorita určité četnické stanice pro obžalovaného snad k zakročení příslušné nebyla snižována a tím ve veřejný posměch uváděna. Proto bez ohledu na to, zda se snad čin do soudního zakročení nepromlčel, třeba vyhověti zmateční stížnosti uznáním úplné beztrestnosti činu podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a dále uznati právem, jak se stalo.

Ježto z přitěžujících okolností odpadá přitěžující okolnost souběhu zločinu s přestupkem, zbývá jen přitěžující okolnost více útoků, a i soudem zrušovacím byly přiznány polehčující okolnosti částečného doznání a prudkého hnutí mysli následkem požití lihovin, bylo trest při nové výměře vzhledem k rodinným poměrům obžalovaného za použití § 55 tr. zák. snížiti a vyměřiti, jak se stalo. V ostatních výrocích se odkazuje na správné důvody soudu nalézacího a připomíná se, že podmíněné odsouzení bylo ve zrušeném výroku vyloučeno vzhledem k dřívějšímu odsouzení obžalovaného — byl totiž krajským soudem v Olomouci odsouzen dne 9. dubna 1926 pro různé zločiny na dobu 4 měsíců — podle § 2 zákona čís. 562/1919, pročež nebylo nutno, ani po nové výměře trestu, při níž souběžný čin odpadl, poukazovati soudu první stolice, by znovu rozhodoval o podmíněném odkladu výkonu trestu.

Čís. 3340.

Otázku přípustnosti (překážky) svědecké přísahy jest posuzovati podle znalosti nalézacího soudu v době vzetí svědka do přísahy; jest proto na obžalovaném, by okolnosti přísaze bránící sdělil včas nalézacímu soudu (§ 170 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 5. prosince 1928, Zm I 496/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 18. kvěna 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny podle § 81 a podle §§ 8, 171, 173, 174 II f) tr. zák. a přestupkem podle § 12 odst. II. cí. pat. z 24. října 1852, čís. 223 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje vadnost rozsudku podle § 281, čís. 3 tr. ř. z důvodu, že za hlavního přelíčení byl vyslechnut jako svědek četnický strážmistr Josef Sch. pod přísahou, ač prý obžalovaného nenávidí a vypovídal jen ze zášti. Jak z protokolu o hlavním přelíčení jest zřejmo a stížnost sama připouští. neohradil se obžalovaný při výslechu svědka proti vzetí do přísahy, ani proti nalézacímu soudu neuplatňoval ono domnělé nepřátelství svědkovo. Nelze proto přihlížeti ke tvrzením obžalovaného, teprve dodatečně ve zmateční stížnosti uváděným, ježto otázku přípustnosti (překážky) svědecké přísahy jest posuzovati podle znalosti nalézacího soudu v době vzetí svědka do přísahy. Bylo na obžalovaném, by okolnosti nyní uplatňované sdělil v čas nalézacímu soudu. Zrušovacímu soudu náleží jen přezkoumávaní, zda, hledíc k okolnostem vyšlým na jevo při hlavním přelíčení jest stanovisko prvního soudu odůvodněným; v souzeném případě neměl nalézací soud příčiny pochybovati v době vzetí tohoto svědka do přísahy o přípustnosti tohoto procesního úkonu. Nelze tu proto shledati porušení předpisu § 170 čís. 6 tr. ř.

Čís. 3341.

Jde o zpronevěru (spolupachatelství), nikoliv o spoluvinu na zpronevěře neb o podvod, odváděly-li pokladní obecních lázní peníze vybrané za lístky, osobě, již náleželo přijímati a súčtovatí výtěžek za prodané lístky (obecnímu úředníku), jednaly-li ve vzájemně vědomé součinnosti s touto osobou a šlo-li všem o to, by peníze nebyly správě lázní odvedeny, nýbrž mezi ně rozděleny.

Při skutkových podstatách, které vykazují znaky různých deliktů majetkových, rozhoduje vždy ta skutková podstata, ze které vzešlo přímo poškození.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1928, Zm I 410/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 27. března 1928, jímž byly stěžovatelky uznány vinnými zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se číselně důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. namítá stížnost především, že rozsudkem zjištěné jednání obžalova-